

‘Nou jongens, liggen jullie lekker? Zo niet, dan kun je nu nog uitstappen.’ Justin probeert de spanning in de capsule te breken met een grapje.

‘Nou je het zegt,’ reageert Chris, ‘ik zou nog wel een massage kunnen gebruiken. Mijn been slaapt nu al bijna.’

‘Steek hem eens uit, dan kan ik er misschien net bij.’ Li-An tast met haar gehandschoende hand opzij. Haar arm zwaait op twintig centimeter afstand in de lucht, maar Chris begint te kreunen.

‘Ja, da’s lekker schat. Iets hoger ...’

‘Gaat het een beetje daar bij jullie?’ Missieleider Fitzgerald speelt het spelletje mee, hij weet dat een beetje afleiding nu geen kwaad kan. ‘Volgende keer toch maar massagestoelen monteren?’

Nu mengt ook Norah zich in het gesprek.

‘Zeg jongens, jullie hebben daarboven toch wel die sauna laten installeren die ik heb aangevraagd?’

‘Is geregeld, Norah,’ zegt Peter Fitzgerald. ‘Samen met de chef-kok waar je om vroeg, die wacht al op jullie met de gebakken biefstuk. Gelukkig had je het in drievoud gedaan, anders was het niet gelukt. Je weet hoe dat hier gaat.’

Norah giert het uit. Haar helm beslaat aan de binnenkant, twee seconden later is het vizier weer helder.

‘Dan kunnen we wat mij betreft vertrekken, Peter. Ik krijg trek.’

Als ze worden onderbroken door een reeks technische meldingen keert de kalmte terug in de capsule.

De vier astronauten liggen achterover in hun lanceerpakken, strak ingesnoerd in de kuipstoelen. Bijna nonchalant houden ze hun handen op hun gebogen knieën, alsof ze een ritje in de achtbaan voor de boeg hebben. Ze proberen zo min mogelijk te denken aan de tank met vloeibare zuurstof onder hen of de brandstof die straks vanuit de onderste rakettrap zal ontbranden. Er valt niet veel meer te doen dan naar de schuine wanden vol apparatuur te staren.

Het is vanuit hun lanceerpositie onmogelijk om elkaar aan te kijken, tenzij ze het spiegeltje op hun mouw gebruiken. Geen van hen lijkt daar op dit moment behoefte aan te hebben, ze luisteren geconcentreerd naar het monotone stemgeluid van de technici die de procedures controleren. Tussendoor telt een andere persoon de resterende tijd af.

‘T minus thirty minutes to launch ...’

Er klinkt een niesje over de lijn, gevolgd door een beleefd *‘bless you’* van de missieleider. Het is Li-An, die altijd prikkelingen in haar neus krijgt als ze niet op haar gemak is. Niemand van de crew reageert, ze weten wat de gevolgen zijn voor de binnenkant van de helm en hoe vervelend het is dat ze nu haar neus niet kan snuiten.

Norah is ook onrustig. Sinds de dag dat het afgietsel voor haar stoel werd gemaakt, zijn haar spieren weer iets gegroeid. Iedere oneffenheid zal bij de lancering pijnlijk voelbaar zijn. Ze heeft maar een minimale speling en wrikt net zolang met haar schouders tot ze goed in de kuip ligt.

De tijd verstrijkt. Af en toe wordt er via de communicatiemodule iets gevraagd en geeft Justin kort antwoord. Het gespannen wachten op de countdown is begonnen. Dit wordt niet het bekende rondje om de aarde, dit wordt de donkere snelweg naar Mars. *Deep space*. Een reis die gekenmerkt wordt door uitdagingen die geen van de vier ooit heeft gekend.